

"Hâkim kendisi müddeâ olsa, elbette 'Kimden kime şekva edeyim, ben dahi şaştım!' benim gibi bîçarelere dedirtir." İzah eder misiniz?

Burada Üstadımız âdeta kokuşmuş ve menfi cereyanlar hesabına çalışan mahkemenin, adaleti tesis etmek üzere çalışması gerekirken, tamamıyla adaletten uzak çalıştığını ve işlevini kaybettiğini anlatmaya çalışıyor.

Mahkemede bir iddia makamı var ki; bu makamın sorumluları olan savcılar, kılı kırk yararcasına maznunun suçlu taraflarını ve cezayı hak eden yönlerini ve delillerini adalet üzere toplamaya ve hakkıyla ceza almasına çalışmaktadırlar. Bununla beraber, maznunun avukatları ise; yine iddia makamının haksız ve aşırı suçlamalarını haklı delilleriyle tadil edip, maznunun zulme uğramasını engellemektedirler. Ayrıca hükmü verme makamında olan hakimler ise iddia makamının delillerini ve savunma makamının delil ve belgelerini dinledikten, ayrıca yeminli şahitlerin şahitliğini de dinledikten sonra, tarafsız ve adilce kararlarını verirler.

Üstadımızın zamanında bu mekanizma adalet terazisine göre işlemediği, aksine dini konularda verilecek hükümler için zalimane davranıldığı meşhurdur. İşte Üstadımızın,

"Hâkim kendisi müddeâ olsa, elbette 'Kimden kime şekva edeyim, ben dahi şaştım!' benim gibi bîçarelere dedirtir."(1)

ifadesini, bu minvalde değerlendirmek gerekir. **Yani hakimlerin de savcı gibi davrandıkları bir mahkemede;** artık sözün bittiği, söylenecek sözün olmadığı zamandır. Böyle bir durumda maznun iskemlesinde oturanların, bu durumda kimden kime şekva edeceklerini şaşıracağı muhakkaktır...

(1) bk. [Emridağ Lahikası-I, 6. Mektup.](#)